

Gửi bố mẹ,

Con thấy người lớn thật kỳ lạ !

Bố và mẹ ly hôn, con biết chứ và đã luôn biết nó sẽ xảy ra. Mọi người hỏi con có buồn không, con không biết. Không phải là vui vẻ cũng chẳng phải là nỗi tủi hờn mà con luôn nghĩ về những nhân vật chính trong phim truyền hình mà con hay coi. Mà là trống rỗng. Vì con không biết phải xử sự như thế nào, con có nên trách ai không, trách vì điều gì, con có nên mừng vì điều này không, hay phải tức giận, phải buồn bã, con không biết. Và con cũng chẳng thể can đảm mà nói ra những nhập nhằng vì đây là thứ nhạy cảm nhất trên đời- một quả bom chờ để phát nổ ngay lập tức.

Con sẽ không dám hỏi mẹ vì rằng mẹ sẽ hỏi tại sao, sẽ truy xét rồi làm lố bịch lên mớ suy nghĩ chưa bao giờ thành hình của con. Và càng sẽ chẳng hỏi bố vì đáp lại con sẽ là một màn đánh trống lảng” Con nít con nôi...” hay “Rồi lớn lên con sẽ biết”

Có người bảo, khi ly hôn đứa trẻ sẽ là người buồn nhất. Đúng, nhưng nếu là vì chúng chẳng biết bố mẹ nó cảm thấy như thế nào thì sao, hai người đã chấp nhận chia, và đã vượt qua chia. Con thấy mẹ oằn mình vào mớ việc chật đống, và bố thì ân rồi lại hiện giữa nơi ở này và việc làm nô. Và tất cả đều nói là vì con, nhưng cũng lấy đó làm cái cớ để chẳng đối diện với chính cảm xúc của mình rồi lại tồn thương con, và đẩy con ra xa rồi con cũng đã chẳng còn muốn hỏi, muốn biết về điều, về những người mà con thương yêu nhất.